

Далмација – света српска земља (успаванка за Милицу Ђ.)

23/5/2016

Милица је предивна млада девојка, лепа, интелигентна, образована. Класична Српкиња.

Рођена је у време када су западне силе уз помоћ Хрвата и Муслимана растурале Југославију и припада генерацији која није летовала у Далмацији, која није гледала залазак сунца са Маријана, генерацији која није удисала опојан мирис цветова Цавтата, која се није купала на Златном рату Брача и није шетала дубровачким Страдуном.

Зато ћу за њу, њену генерацију и све будуће нараштаје испричати најлепшу љубавну причу. Причу о српској Далмацији.

Од најдавнијих времена скривених у маглама легенди, од еона протутњалих хоризонтом повести, чувана у митовима дубоко утиснутим у свест српског духовног бића сијала је **Далмација – света српска земља.**

Хиљаду острва, зеленило борова и палми, плаветнило бескрајног мора, заласци сунца и мирис соли опијали су покољења у том **Еденском вртом српства.** Кроз одсјај далеке ватре звезда на ноћном небу и шум чудесног мора допирао је зов славних српских предака.

Далмација је била спона светова предака и потомака сједињених у Небеској Србији. У Далмацији је током свог бродолома апостол Павле нашао уточиште у пећини на Мљету.

Одушевљен животом људи које је овде упознао, певао је своју химну о Христу Богу: ...Он, трајни лик Божји, није се као плена држао своје једнакости с Богом, него сам себе оплени узевши лик слуге, поставши људима сличан; обличјем човеку налик, понизи сам себе, послушан до смрти, смрти на крсту.

Зато Бог њега преузвиси и дарова му име, име над сваким именом..."
Тај христолики народ чији је мото био "Живот је љубав!" уживао је у гостопимљивости и давању, па је себе називао соРаби Божји, Срби или сабраћа, Сарби. У делима античких писаца названи су илирским племеном, Арди, Сарди односно Сарби.

Болесна жеља за моћи римског царства, а касније и папе као његове последње утваре доводила је до сталних ратова и сукоба. Једна за другом Далмацију су газиле нове војске, нови завојевачи плаћени крвавим ватиканским златом. Папа који је сам себе проглашавао Христовим намесником, владаром неба, земље и подземља, мрзео је Далматинске Србе чију је земљу, домовину изворног хришћанства називао Паганијом.

У време док се у Ватикану бискупске и папске позиције освајају новцем, преварама и убиствима, док на "светој столици" седе крвници и инцестуозни манијаци, у Далмацији, Херцеговини, Црној Гори и Рашкој најузвишенији елементи хришћанства и старе предачке вере стапају су у природну симбиозу – Светосавље! Од тада до данас ватикански демони опседају Далмацију.

Када су увидели да освајачи освоје земљу, али не и душе народа, променили су тактику. Преварама, поткупљивањем и застрашивањем терали су Србе да прихвате унију са Римом. Свака гладна година била је прилика за стварање нових конвертита. Једни су прелазили на католичанство да им деца не помру од глади, други су се ломили пред зверствима инквизиције.

Без обзира што су многи славске иконе чували на таванима и потајно славили православни Божић, ипак је процес расрбљивања неумитно текао. Падом под Аустријску власт прогони су постали још жешћи, протеривања, ликвидације, затварања и расељавања мењала су етничку слику Далмације.

Након Јасеновца и Олује, на прагу 21. века православни Срби су у Далмацији нестали, а католички себе данас сматрају Хрватима, иако на Далматинце Хрвати и даље гледају ако не као на Србе, онда бар сличне Србима.

А још је у 8. веку франачки повесничар Еинхард писао да су Срби народ који настањује највећи део Далмације, практично све осим градова у којима је доминирало романско становништво.

У 10. веку за византске писце је неупитно да српска држава има свој центар у Далмацији. Како су Угари надирали са севера, а Бугари са истока, у том периоду је Далмација чинила највећи део српске државе. Сваки камен у Далмацији и данас говори српски. Недавна ископања у Дубровнику показала су да су најстарије цркве у њему биле православне, манастири Крупа, Крка и Драговић саграђени су давно пре турског освајања Балкана.

Давно пре Турака Далмацијом је владала сестра Душана Силног, Јелена Шубић. Скоро хиљаду година након Еинхрада, млетачки повесничар Гиованни Луцио из Трогира пише да у Далмацији и даље живе Срби, сада подељени у две вере, још у 19. веку француски и немачки путописци, као и пописи становништва у Далмацији налазе само Србе, католичке и православне, уза мањи део италијанског становништва.

Кроз читаву повест Далмација је давала велике православне Србе – славног хајдука Вук Мандушић у чијим је рукама “свака пушка била убојита”, Стојана Јанковића вођу ускока, епископа Никодима Милаша, књижевнике Симу Матавуља и Владана Десницу, вођу далматинских Срба Саву Бјелановића и хиљаде Срба чији су корени потекли у тим крајевима.

Католички Срби нису ни мало за њима за остајали, неправедно заборављени Лаза М. Костић називао их је апостолима српства. Нема града на Јадрану који није дао велике Србе католике. На северу, у Ријеци рођен је Антон Шустер, четнички командант који је на стрељану узвикнуо да не жали што умире за свог краља Петра.

Јеролим Гршковић, свештеник глагољаш тражио је да се Крк после 2. светског рата припоји Србији. Партизани су га убили код Грижана одакле је задњи пута гледао свој родни Врбник. Оближњи Брибир био је родно место Јосифа Панчића великог српског научника и првог председника САНУ.

Капетана Крешимира Вранића са Цреса и стотине његових сабораца, приморских четника, партизани су бацили у јаме у околини Брибира и до данас нису покопани. Задар је дао великог песника Маријана Цара који је у знак љубави према српству прешао у православље. Херој Милан Билић из Шибеника добровољно се жртвовао тако што је ручно активирао експлозив на мосту да спаси неколико хиљада четника Динарске дивизије и њихових породица.

Најомиљенији сплитски градоначелник Иво Татраглиа, књижевник из Старог Града др. Нико Бартуловић, десна рука попа Ђујића Каштеланин Иво Јанков, један од највећих књижевника са подручја данашње Хрватске, Ђуров Виловић из Макарске, чије су дела комунисти забранили, а њега затворили јер је читав рат провео уз Дражу, Кристо Грбин са Корчуле, Дражин обавештајац којег је Гестапо зверски мучио и стрељао, Будислав Грга Анђелиновић из Суђураја на Хвару, један од оснивача и председник ногометног клуба Хајдук и многи, многи други који су заслужили да их заувек памтимо.

Они су изабрали најтежи пут – пут српства иако су могли имати све само да су се изјаснили као Хрвати. Своје животе су провели по планинама, затворима, мучилиштима, презрени и прогоњени, али часни, поносни и одани свом роду.

Тек је Дубровник био оаза српства. Још од Ћиве Гундулића који је певао о српском јунаштву, великог знанственика Руђера Бошковића, Анселма Бандурија, Матије Бана по којем се данас зове Баново Брдо, Лука Зоре аутор књиге „Дубровчани су Срби“, Антона Фабриса утамничена ради српства, дум Ивана Стојановића, др. Влаха Матијевића, др. Матеја Шарића, дубровачког градоначелника Франа Гундулића задњег потомка великог песника... има их толико да ни једна огромна књига не би била довољна да их све споменем, а камо ли овај мали текст.

У 19. веку Српска странка је у Дубровнику победила на свим изборима на којим је суделовала, све док није забрањена. У Дубровнику упркос прогонимама аустријских власти деловале су српске организације, штампарије, певачка и културна друштва, излазиле су десетине српских листова, књига, публикација... Почетком 20. века Аустрија је циљано доселила хиљаде људи из целе Монархије у Дубровник. Ти људи добили су намештења у свим службама, школи, жандармерији, а услов је био да се изјасне као Хрвати. За само десетак година половину становника Дубровника чинили су досељеници. У прогонима франковаца уочи и за време 1. светског рата и у усташком геноциду у 2. светском рату избрисани су из Дубровника последњи трагови српства.

Колико год да је за губитак српске Далмације крива политика великих сила, пре свега Аустро-Угарске, Немачке, Велике Британије, САД-а и Ватикана, толико је кривња и на српским политичким, верским и интелектуалним елитама. Србија је након победа у Балканским ратовима и 1. светском рату мењала име државе, стварала друге државе и народе на својим развалинама.

По старом српском принципу да се у миру изгуби оно што се у рату освоји. Срби Далмације, који су преживели млетачку, турску и аустријску окупацију нису нажалост преживели југословенске заблуде краља Александра и титоистичке заблуде српских комуниста. Ако је јасно да је комунистичка историографија забрањивала тему српске Далмације, несхватљиво је да је она и данас табу?!

Да се ни данас српске елите немају храбрости суочити са њом?!

Да ли су српске елите свесна шта за једну државу значи излаз на море, поготово на источну обала Јадрана која је столећима била српска?!

Данас Хрватска само од 3 месеца туризма на јадранској обали остварује трећину свог БДП-а! А тај економски моменат је мање важан од оног геостратешког, духовног, повесног и културолошког значаја Далмације за српство и Србију.

Велики Милић од Мачве говорио је:

“Ако допустимо да изгубимо Далмацију, Лику, Крајину, Босну и Херцеговину, Црну Гору губимо Небеске Сохе са којих су се сливали најживотнији сокови српства... оно најжилавије, најотпорније и најхеројскије!”

Да ли ће они који воде Србију градити будућност на наметнутој сулудој идеји о српској кривици за рат деведесетих или ће упознати нове српске генерације са геноцидом над Србима и урадити све да се геноцид никад не заборави ни не понови?

Заблуде југословенства треба се заувек отарасити, треба поново осмислити српску државотворну мисао и политику!

Необјашњиви српски мук мора бити прекинут, неко мора гласно узвикнути: Далмација је света српска земља! Србија Србима!

Видиш Милице, парк на Маријану, понос Сплита из којег твоја генерација никад није гледала залазак сунца, уредио је сплитски градоначелник др. Јакша Рачић, Србин католик, четнички војвода којег су партизани заклали на кућном прагу. О Цавтату и мирису његових цветова писао је Цавтачанин Људевит Вуличевић који је најлепше стихове и читав свој живот посветио српству.

Страдуном којим се данас Срби не шетају, некад је одјекивала песма грофа Меде Пуцића, учитеља првог нововековног краља Србије Милана Обреновића и највећег дубровачког филозофа и песника 19. века. Он је певао стихове:

“Са Ловћена вила кличе здраво српски Дубровниче!”
спајајући тако Цетиње и Дубровник два највећа центра српства кроз векове, а данас нажалост центре анти-српства.

Само мало даље од Златног Рата, по целом Брачу могуће је пронаћи ћириличне натписе на црквама и гробовима, чак и након вековног уништавања.

То је Милице Далмација у којој ћеш једном летовати.

То је Далмација која ће једном поново бити српска!

Далматинац

Извор: vaseljenska.com